

FENYVESI OTTÓ (1954) Lovas

FENYVESI OTTÓ

Szavak a tájban

Dinnyét falok, görögöt.
 Vertyog a rádió,
 futnak az információk:
 ég az Amazonas, Szibéria lángokban,
 a műholdak szerint tizennégy millió hektár.
 Egyesek hallani vélik az állatok üvöltését.

Dinnyét falok a római úton,
 folyik a leve, magja a földre hullik.
 Vertyog a rádió,
 az út mellett kivágott fák suttognak.
 Nyugatra: Csopak, Paloznak.
 Keletre: Almádi. Délre a Balaton,
 szűkös a medre, kifelé táncolnak
 belőle a hullámok.

Lassan harminc éve
 elindultam, világot látni,
 eddig jutottam.
 Megtanultam: az emberi létezésnek
 a hely nem elhanyagolható pontja.
 Szavakba, magánhangzókba kapaszkodom.
 A nyelvem egyre jár, dübörög
 a vallomás. Szakadozik,
 változtatja hangnemét.

Minap hívott valaki, megdicsért:
 „olyan jó a tájszólásod.
 Még mindig.”
 Nem tudtam megszabadulni
 a zárt (és középzárt) ë-től,
 az illabiális (ajakréses)
 palatális magánhangzóktól,
 a bennem lakozó ősi hangoktól.

Ha belegondolok:
 lassan harminc éve,
 volt egyszer egy rádió,
 ahol dolgoztam,
 Gion Nándor volt a főszerkesztő,
 egyik tavasszal megérkezett vidékünkre
 egy lipótvárosi költő, szerkesztő.
 Azt a feladatot kaptuk, B. Attilával,
 hogy tartsuk szóval, itallal,
 mutassuk meg neki a várost, Újvidéket.
 Elvittük a rádió klubjába,
 megetettük, megittattuk.
 Talán interjú is készült vele,
 nagyon választékos volt a beszéde,

aztán váratlanul kioktatott bennünket:
ti mifélek vagytok? Olyan
csúnyán és furán beszéltek!
Kevésen múlt, hogy nem vertük meg.

Ha belegondolok:
harminc éve nem tudtam
megszabadulni középzárt
magánhangzóimtól, gyökereimtől.
Még mindig nem tudom,
mi a helyes: hogy a
dinnyét eszem
vagy dinnyét eszek.
Tudom én, sok a baj velem
és a tájban rejtőző szavaimmal.
Nélkülük már se meghalni,
se túlélni nem tudok.

KÁKONYI CSILLA, Fényben álló, 1990

KÁKONYI CSILLA, Ostorsuhogásban, 1988

KÁKONYI CSILLA, A fehér ló balladája, 2002

KÁKONVI CSILLA, A kígyó jelenése, 1991

KÁKONVI CSILLA, Az eufória mulandósága, 2000